

Неділя 6-та по Зісланні Святого Духа.

Собор святих дванадцяти апостолів.

Рим. 12, 6-14; Мт. 9, 1-8

Глас 5

Парафія Преображення ГНІХ УГКЦ

131 Victoria St. S., Kitchener On, N2G 2B6

Tel.: (+1) 519-742-4172

Emergency call: (+1) 437-254-8556

Email: tserkvaspasa@rogers.com

Адміністратор парафії: о. Ярослав Копичин

30 Червня наша Церква відзначає пам'ять Блаженного Священномученика Василя Величковського. Нам варто знати більше про нього, адже це єдиний український святий, мощі якого заховані в Канадській землі, а саме в місті Вінніпег.

Василь Величковський народився 1 червня 1903 року в Станіславові (сьогодні — Івано-Франківськ) в родині священника. Він — нащадок козацького роду зі Східної України, представників якого виселили на Кубань після зруйнування Запорізької Січі. Як писав у своїх споминах сам владика, один з його пращурів «не міг чи не хотів жити під російським пануванням і перейшов у західноукраїнську Галицьку землю». Дід майбутнього єпископа, отець Юліян Величковський (1814–1872) був парохом в селі Дитятин (нині — Галицький район Івано-Франківської області). Батько блаженного Василя, Володимир Величковський (бл. 1870–1940) також обрав духовну стежку, на момент народження сина опікуючись парафією в селі Шупарка (тепер — Борщівський район на Тернопільщині). Дружина отця Володимира Анна (1877–1959) також походила зі священничої родини. Її батько, отець Микола Теодорович (1850–1917) служив парохом у Трибухівцях, Гусятині й Пробіжній Новій. Молодша сестра Марія (1885–1951), тобто тітка Василя Величковського, овдовівши, вступила до монастиря Чину святого Василя Великого, взявши ім'я Моніка. Пізніше мати Моніка Марія Полянська була ігуменею у Словіті, Журавному, Підмихайлівцях, а під кінець життя розділила мученицький шлях багатьох гнаних за правду.

У віці восьми років Василь почав ходити до початкової школи в селі Пробіжна на Чортківщині, де прочився три роки. Далі батьки віддали Василя на навчання до василіанського Інституту Святого Йосафата. Гімназію Василь Величковський закінчив у Городенці. Цікаво, але серед своїх вчителів блаженний Василь згадував двох майбутніх співбратів по Чину Найсвятішого Ізбавителя (редемптористів) — Івана Балу (1894–1970) та Миколу Коп'яківського (1894–1968), які більшість життя душпастирювали в Канаді. Саме у гімназії його застала Перша світова війна, і саме у Городенці у 1918 році він вступив до лав Січових Стрільців.

На початку листопада 1918 р. брав участь у встановленні української влади в Городенці та околицях. Свій воєнний досвід владика Величковський пізніше описав так: «Я

нікого не вбив, не ранив і сам остав живий і неранений, хоч був серед куль і небезпек. Для мене ясно... Мамина вервичка, благословення і молитва були завжди зі мною...» Восени 1919 року Василь, разом з рештою бійців Української Галицької Армії, перейшов річку Збруч, опинившись на Наддніпрянській Україні. В Старокостянтинові на Хмельниччині потрапив у польський полон, однак невдовзі втік і в кінцевому підсумку щасливо повернувся додому.

У 1920 році він відразу вступив на богословські студії до Львівської семінарії, де професором догматики був о. д-р Йосип Сліпий. Водночас в Українському Таємному Університеті він студіював право. Дияконські свячення Василь отримав в 1923 році з рук митрополита Андрея Шептицького.

29 серпня 1925 році, після чотирьох років семінарії, Величковський у віці 22 роки вступив до монастиря Отців Редемптористів у Голоску біля Львова під патронатом о. Йосифа Схрейверса. Незабаром, 9 жовтня 1925 року, він прийняв Таїнство Священства від єпископа Луцького і всієї Волині владика Йосифа Боцяна.

У зв'язку із включенням Волині у склад Республіки Польщі відкрилися можливості апостольської праці там. У серпні 1928 році о. Василя Величковського призначили займатися духовною опікою галицьких переселенців замість о. Григорія Шишковича, що поїхав працювати з українцями в Канаді.

У 1936 році о. Василь був одним з головних доповідачів на Унійному з'їзді УГКЦ у Львові. Він виголосив для отців реферат про методіку унійної праці серед православних, наголошуючи на необхідності дотримуватися східної традиції в богослуженнях і проповідях.

22 вересня 1939 року Червона Армія зайняла Західну Україну і нова влада відразу розпочала планове знищення Української Греко-Католицької Церкви. Все ж, о. Василь організував на свято Страждальної Матері Божої урочистий похід вулицями міста Станіслава.

У ніч із 10 на 11 квітня 1945 року енкаведисти арештували практично всіх греко-католицьких ієрархів із митрополитом Йосифом Сліпим включно. Кілька місяців пізніше, 7 серпня, у монастирі Успіння Пресвятої Богородиці в Тернополі, де він був на той момент настоятелем, заарештували й отця Василя Величковського. У слідчому ізоляторі НКВД йому пропонували перейти на православ'я. Після твердої відмови відправили до Києва, де за «активну антирадянську пропаганду» обласний суд виніс вирок найвищої міри покарання через розстріл.

Три місяці о. Василь чекав виконання вироку і проповідував в камері смертників, з якої щовечора виводили й розстрілювали одного в'язня, а на його місце присилали нового. Однієї ночі «з речами на вихід» викликали і о. Величковського, проте не розстріляли, а замінили смертний вирок на 10 років ув'язнення в концентраційних таборах на Воркуті.

Як згадував політв'язень Борис Мірус, котрий перебував разом з блаженним на заслання у Воркутлазі, той був «беззастережним авторитетом для всіх в'язнів на Воркуті. Його колосальна віра в Бога, в Церкву, в Христа і його глибока молитва об'єднувала й омивала від бруду повсякденних пересварів, непорозумінь і буденщини табірної життя». У 1955 році після закінчення терміну 10-літнього ув'язнення влада дозволила о. Величковському повернутися до Львова.

У 1959 році о. Василь одержує єпископську номінацію. А під час II Ватиканського собору папа Іван XXIII звернувся до Генерального секретаря КПСР Нікіти Хрущова з проханням звільнити митрополита Йосифа Сліпого для участі у Соборі. Митрополита було звільнено, і під час триденного перебування в Москві йому вдалося послати телеграму до о. Величковського з проханням негайно приїхати для залагодження важливої справи. Отець Василь прибув до Москви і 4 лютого 1963 року відправив з митрополитом Літургію, під час якої о. Величковського було висвячено на єпископа й призначено місцезаступником Греко-Католицької Церкви в Україні. Очоливши катакомбну Церкву, владика Величковський висвятив понад сорок нових священників. Він написав і поширював книжечку про Матір Божу Неустанної Помочі, провадив

активну душпастирську діяльність. А 2 липня 1964 року владику Василій уділив єпископську хіротонію співбратові по Чину отцеві Володимирі Стернюку. Після висилки владики з СРСР на початку 1972 року обов'язки місцеблюстителя лягли на плечі владики Володимира.

18 жовтня 1968 року НКВД провело масові ревізії в таємних українських священників і у помешканні владики Величковського. Однак, Величковського тоді не заарештували. Це сталося у січні 1969 року. На суді владику Величковського звинувачено в «антисовєтській пропаганді» та слуханні релігійних передач з Ватикану.

«Офіційно мене засуджено за те, що я написав книгу „Історія чудотворної ікони Матері Божої Неустанної Помочі“. — розповідав владику невдовзі по виході на волю. — В цій книзі я бажав виявити прикладами, взятими із щоденного життя, що людина, позбавлена віри, є також поганим громадянином. Я навів деякі приклади. В одній великій трикотажній фабриці у Львові були виявлені поважні зловживання на великі суми карбованців. І хто це міг зробити? Очевидно, не той, хто боїться Божої кари за гріх, але невіруючий... Коли ж урядові чинники заперечують Бога і Його закони, громадяни чуються звільненими від Божих законів та й державі також не підкоряються. Таким чином суд знайшов, що я у своїй праці зневажив совєтську дійсність, та наклав на мене найвищу можливу кару. Але в дійсності вони хотіли мене покарати за мою діяльність, як священника та єпископа».

Суд тривав три дні й присудив владіці Василеві три роки ув'язнення у таборах суворого режиму. Це трирічне ув'язнення владику відбував у тюрмі найсуворішого режиму в місті Комунарьську, поблизу Донбасу. Це була страшна тюрма, і там Василь Величковський захворів серцем. 27 січня 1972 року єпископ Василь закінчив своє друге ув'язнення, цього разу його депортували з СРСР.

«Про свій побут в тюрмі владику Василь не любив говорити, однак там мусили його дуже мучити. — писав біограф блаженного отець Стефан Бахталовський, ЧНІ (1889–1984). — На це вказує наступне спостереження: коли привезли його до лікарні у Вінніпезі

(Канада) і як там побачив медичних сестер та лікарів у білих халатах, то такий страх нападав на нього, що холодний піт його заливав, а серце страшно билось. Це вказувало, що вигляд медичних сестер і лікарів у їхніх халатах пригадував йому пережите в тюрмах».

Провівши деякий час у Римі, владику Величковський їде на запрошення митрополита Максима Германюка до міста Вінніпегу. Тут місцеві українці вітали його як героя, незламного борця, довголітнього в'язня концентраційних таборів, що вижив наперекір усім силам зла.

Свою першу (приміційну) Архиєрейську Літургію владику Василь Величковський відслужив щойно 2 липня 1972 року в храмі святих Володимира і Ольги у Вінніпезі. Разом із ним, окрім згадуваного митрополита Германюка, служили також преосвященні Ніль Николай Саварин, ЧСВВ, єпископ Едмонтонський, та Ісидор Борецький, єпископ Торонтський.

Останній рік життя українського святця виявився надзвичайно насиченим. «Наш Ісповідник віри, немов передчував близький кінець свого життя, тому ревно трудився, щоб своїми відвідинами важливіших осередків українського поселення в Канаді і США та своїм апостольським словом зігрівати українців у розсіянні, спонукати їх до вірності й жертвовної любови своєї Церкви, та тіснішої злуки з Українською Греко-Католицькою Церквою, терплячою в катакомбах СССР». — згадував отець Стефан Бахталовський. Попри негаразди зі здоров'ям, єпископ-мученик побував із архиєрейськими візитами в Торонто, Філадельфії, Вінніпегу, Едмонтоні, Йорктоні, Міннеаполісі, Саскатуні, Ньюарку тощо. Його голосом промовляла до вірних переслідувана, загнана в новітні катакомби, але не знищена Церква: «Я вам приношу привіт з України, від українського народу, від рідної Церкви, від української молоді, що молиться потайки, щоб ворог не бачив і не чув. Свята віра нас тримає, наш народ живе з Богом і Бог кріпить наш віруючий народ. Слово Боже переходить з уст до уст, нас тримає любов, що проявляється у взаємній допомозі, як перші християни це робили. Наші люди діляться клаптиками хліба, що їх не забрав ще окупант. Український народ у прадідній вірі нескорений, його не зламав голод, тортури, тюрми, заслання на Сибір. Покровителька України, Мати Божа нас боронить. Вона заносить молитви перед престіл Всевишнього за український народ». Востаннє владику Величковський звернувся із батьківським словом до вірян 16–17 червня 1973 р., перебуваючи в гостях у українських католицьких громад Ютики й Трої (штат Нью-Йорк).

Після повернення до Вінніпегу тяжко занедужав і вже не повернувся до активної діяльності. Як свідчить брат Василь Стець, перед від'їздом за кордон владіці Величковському за наказом КГБ зробили ін'єкцію отрути сповільненої дії, і тому він не прожив на волі й року. Суботнього ранку 30 червня 1973 року його серце зупинилося на 70-му році життя та 10-му році єпископських свячень. Пригадують, що перед смертю він не раз повторював: «Большевики знищили моє тіло, але не знищили мого духа».

Поховали святця 5 липня на цвинтарі Всіх Святих поблизу Вінніпегу.

Майже через тридцять років щодо владики Василя Величковського — «зважаючи на свідцтво праведного життя блаженної пам'яті Василя Величковського, зокрема, його витривалість, мужність та вірність Христовій Церкві, виявлені під час переслідувань за віру, з нагоди 2000 Ювілейного Року» — розпочато беатифікаційний процес. 2 березня 2001 року процес завершився на єпархіальному рівні і справу передано до Апостольської Столиці. 6 квітня 2001 року богословська комісія ствердила достовірність мучеництва Василя Величковського, 23 квітня факт мучеництва підтвердили збори кардиналів, а 24 квітня 2001 року Святіший Отець Іван Павло II підписав декрет про беатифікацію єпископа Василя Величковського як блаженного мученика за Христову віру.

Під час Архиєрейської Божественної Літургії 27 червня 2001 року у Львові Святіший Отець Іван Павло II проголосив Василя Величковського блаженным. Після ексгумації тіла прославленого владики виявилось, що воно повністю зберегло форму. Нетлінні мощі блаженного помістили в саркофаг із нержавіючої сталі і 22 серпня 2002 року урочисто перенесли до редемптористського храму Святого Йосифа у Вінніпезі.

РОЗПОРЯДОК БОГОСЛУЖІВ НА ТИЖДЕНЬ 1 – 7 Липня:

02.07	Вівторок	– 10.00 – Положення чесної ризи Пресвятої Владичиці нашої Богородиці у Влахерні. Божественна Літургія.
03.07	Середа	– 10.00 – Божественна Літургія.
07.07	НЕДІЛЯ	– 09.30 – Божественна Літургія.

ВІТАЄМО З УРОДИНАМИ: Аліна Софія Труш (6)

Многая літа!

ПОЖЕРТВИ: 23.06: \$510

Щиро дякуємо!

The 6th Sunday after Pentecost.

Rom. 12, 6-14; Mt. 9, 1-8

Tone 5

Ukrainian Catholic Church of the Transfiguration

131 Victoria St. S., Kitchener On, N2G 2B6

Tel.: (+1) 519-742-4172

Emergency call: (+1) 437-254-8556

Email: tserkvaspasa@rogers.com

Administrator: fr. Yaroslav Kopychyn

On June 30, our Church celebrates the memory of the Blessed Holy Martyr Vasyl Velychkovsky. We should know more about him, because he is the only Ukrainian saint whose relics are buried in Canada, in the city of Winnipeg.

Vasyl Velychkovsky was born on June 1, 1903, in Stanislaviv (today: Ivano-Frankivsk) to a family of a priest. He is a descendant of a Kossack family from Eastern Ukraine, whose representatives were evicted to the Kuban after the destruction of the Zaporizhian Sich. As the bishop himself wrote in his memoirs, one of his ancestors "could not or did not want to live under Russian rule and moved to the western Ukrainian Galician land." The grandfather of the future bishop, Father Julian Velychkovsky (1814-1872), was a parish priest in the village of Dytiatyn (now the Galician district of Ivano-Frankivsk region). The father of Blessed Vasyl, Volodymyr Velychkovsky (c. 1870-1940), also chose the spiritual path, taking care of the parish in the village of Shuparka (now Borshchiv district in Ternopil region) at the time of his son's birth. Father Volodymyr's wife Anna (1877-1959) also came from a priestly family. Her father, Father Mykola Teodorovych (1850-1917), served as a parish priest in Trybukhivtsi, Husiatyn, and Probizhna Nova. His younger sister Maria (1885-1951), Vasyl Velychkovsky's aunt, entered the monastery of the Order of St. Basil the Great after being widowed and took the name Monika. Later, Mother Monika Maria Polianska was the abbess in Slovit, Zhuravne, and Pidmikhailivtsi, and at the end of her life she shared the martyrdom of many persecuted for the truth.

At the age of eight, Vasyl began attending elementary school in the village of Probizhna in the Chortkiv region, where he studied for three years. Then his parents sent him to study at the Basilian Institute of St. Josaphat. Vasyl Velychkovsky graduated from the gymnasium in Horodenka. Interestingly, among his teachers, Blessed Vasyl mentioned two future conferees of the Order of the Most Holy Redeemer (Redemptorists), Ivan Bala (1894-1970) and Mykola Kopyakivskyi (1894-1968), who spent most of their lives as pastors in Canada. It was at the gymnasium that the First World War broke out, and it was in Horodenka that he joined the ranks of the Sich Striltsi in 1918.

In early November 1918, he participated in the establishment of the Ukrainian government in Horodenka and the surrounding area. Bishop Velychkovsky later described his war experience as follows: "I did not kill or wound anyone, and I myself remained alive and uninjured,

although I was among the bullets and dangers. It is clear to me... My mother's rosary, blessing and prayer were always with me..." In the fall of 1919, Vasyl, along with the rest of the Ukrainian Galician Army, crossed the Zbruch River and found themselves in Naddniprianshchyna Ukraine. In Starokonstantyniv, Khmelnytskyi, he was taken prisoner by the Polish, but soon escaped and eventually returned home safely.

In 1920, he immediately entered theological studies at the Lviv Seminary, where the professor of dogmatics was Father Dr. Josyp Slipyj. At the same time, he studied law at the Ukrainian Underground University. Vasyl was ordained a deacon in 1923 by Metropolitan Andrey Sheptytsky.

On August 29, 1925, after four years of seminary, Velychkovsky, at the age of 22, entered the monastery of the Redemptorist Fathers in Holosk near Lviv under the patronage of Father Joseph Skhreivers. Shortly after, on October 9, 1925, he received the Sacrament of Priesthood from Bishop Joseph Bocián, Bishop of Lutsk and All Volyn.

The inclusion of Volyn into the Republic of Poland opened up opportunities for apostolic work there. In August 1928, Fr. Vasyl Velychkovsky was appointed to provide spiritual care for Galician immigrants instead of Fr. Hryhorii Shyshkovych, who left to work with Ukrainians in Canada.

In 1936, Fr. Vasyl was one of the main speakers at the Union Congress of the UGCC in Lviv. He delivered a report to the fathers on the methodology of Uniate work among the Orthodox, emphasizing the need to follow the Eastern tradition in worship and preaching.

On September 22, 1939, the Red Army occupied western Ukraine and the new government immediately began the planned destruction of the Ukrainian Greek Catholic Church. Nevertheless, Fr. Vasyl organized a solemn procession through the streets of Stanislaviv on the feast of the Suffering Mother of God.

On the night of April 10-11, 1945, the NKVD arrested almost all Greek Catholic hierarchs, including Metropolitan Josyf Slipyj. A few months later, on August 7, Father Vasyl Velychkovsky was arrested in the Monastery of the Assumption of the Blessed Virgin Mary in Ternopil, where he was then the rector. In the NKVD detention center, he was offered to convert to Orthodoxy. After a firm refusal, he was sent to Kyiv, where the regional court sentenced him to death by firing squad for "active anti-Soviet propaganda."

For three months, Fr. Vasyl waited for the execution of the sentence and preached in the death chamber, from which one prisoner was taken out and shot every night, and a new one was sent to take his place. One night, Fr. Velychkovsky was also summoned "with things to go", but was not executed, but his death sentence was commuted to 10 years in a concentration camp in Vorkuta.

As remembered by political prisoner Borys Mirus, who was in exile with the blessed man in Vorkutlag, he was "an unconditional authority for all prisoners in Vorkuta. His tremendous faith in God, in the Church, in Christ, and his deep prayer united and washed away the dirt of everyday quarrels, misunderstandings, and the mundanity of camp life." In 1955, after completing a 10-year prison term, the authorities allowed Fr. Velychkovsky to return to Lviv.

In 1959, Fr. Vasyl received an episcopal nomination. And during the Second Vatican Council, Pope John XXIII appealed to Nikita Khrushchev, General Secretary of the CPSU, to release Metropolitan Josyf Slipyj to participate in the Council. The Metropolitan was released, and during his three-day stay in Moscow he managed to send a telegram to Fr. Velychkovsky with a request to come immediately to settle an important matter. Father Vasyl arrived in Moscow and on February 4, 1963, celebrated a Liturgy with the Metropolitan, during which Fr. Velychkovsky was ordained a bishop and appointed locum tenens of the Greek Catholic Church in Ukraine. After leading the catacomb church, Bishop Velychkovsky ordained more than forty new priests. He wrote and distributed a book about the Mother of God of Perpetual Help, and conducted active pastoral work. On July 2, 1964, Bishop Vasyl conferred the episcopal ordination on his fellow priest, Father Volodymyr Sterniuk. After the bishop's expulsion from the USSR in early 1972, the duties of the locum tenens fell on the shoulders of Bishop Volodymyr.

On October 18, 1968, the NKVD conducted massive audits of secret Ukrainian priests and Bishop Velychkovsky's home. However, Velychkovsky was not arrested at that time. It happened in January 1969. At the trial, Bishop Velychkovsky was accused of "anti-Soviet propaganda" and listening to religious broadcasts from the Vatican.

"Officially, I was convicted for writing a book called *The History of the Miraculous Icon of the Mother of God of Perpetual Help*," said the bishop shortly after his release. "In this book, I wanted to show with examples taken from everyday life that a person deprived of faith is also a bad citizen. I have given some examples. In one large textile factory in Lviv, serious misappropriation of large sums of rubles was discovered. Who could have done this? Obviously, not someone who fears God's punishment for sin, but an unbeliever... When government officials deny God and His laws, citizens feel exempt from God's laws and do not obey the state either. Thus, the court found that in my work I had despised Soviet reality and imposed the highest possible punishment on me. But in reality, they wanted to punish me for my activities as a priest and bishop."

The trial lasted three days and sentenced Bishop Vasyl to three years in a maximum security camp. He served this three-year sentence in a maximum security prison in the city of Komunarsk, near Donbas. It was a terrible prison, and there Vasyl Velychkovsky suffered from heart disease. On January 27, 1972, Bishop Vasyl finished his second imprisonment, and this time he was deported from the USSR.

"Bishop Vasyl did not like to talk about his life in prison, but they had to torture him a lot," wrote the biographer of the blessed father, Father Stefan Bakhtalovsky, CSsR (1889-1984), "This is indicated by the following observation: when he was brought to a hospital in Winnipeg (Canada) and saw nurses and doctors in white coats, he was so afraid that he was covered in cold sweat and his heart was beating terribly. This indicated that the sight of the nurses and doctors in their white coats reminded him of what he had experienced in prison."

After spending some time in Rome, Bishop Velychkovsky traveled to Winnipeg at the invitation of Metropolitan Maxim Hermaniuk. Here, local Ukrainians greeted him as a hero, an

indomitable fighter, a longtime prisoner of concentration camps who survived against all the forces of evil.

Bishop Vasyl Velychkovsky celebrated his first Hierarchical Liturgy on July 2, 1972, at the Church of Saints Volodymyr and Olha in Winnipeg. Along with him, in addition to the mentioned Metropolitan Hermaniuk, were the Most Reverend Nicholas Savaryn, OSBM, Bishop of Edmonton, and Isidore Boretsky, Bishop of Toronto.

The last year of the Ukrainian saint's life was extremely busy. "Our Confessor of the Faith seemed to be anticipating the near end of his life, so he worked zealously to warm Ukrainians in the dispersion with his visits to the most important centers of the Ukrainian settlement in Canada and the United States and with his apostolic word, to encourage them to loyalty and sacrificial love for their Church and closer union with the Ukrainian Greek Catholic Church, which endured in the catacombs of the USSR," Father Stefan Bakhtalovsky recalled. Despite his health problems, the bishop-martyr made archpastoral visits to Toronto, Philadelphia, Winnipeg, Edmonton, Yorkton, Minneapolis, Saskatoon, Newark, and others. His voice spoke to the faithful of the persecuted, driven into the newest catacombs, but not destroyed Church: "I bring you greetings from Ukraine, from the Ukrainian people, from the native Church, from the Ukrainian youth who pray in secret so that the enemy does not see or hear. The holy faith holds us, our people live with God, and God strengthens our faithful people. The word of God passes from mouth to mouth, and we are held together by love, which manifests itself in mutual help, as the first Christians did. Our people share the scraps of bread that the occupier has not yet taken away. The Ukrainian people are unconquerable in their great-grandfather's faith, unbroken by hunger, torture, prisons, and exile in Siberia. The patroness of Ukraine, the Mother of God, protects us. She brings prayers to the throne of the Almighty for the Ukrainian people." The last time Bishop Velychkovsky addressed the faithful with a fatherly word was on June 16-17, 1973, when he visited the Ukrainian Catholic communities of Utica and Troy (New York State).

After returning to Winnipeg, he fell seriously ill and never returned to active work. According to Brother Vasyl Stets, before leaving for the country, Bishop Velychkovsky was injected with a slow-acting poison by order of the KGB, and therefore did not live a year in freedom. On the Saturday morning of June 30, 1973, his heart stopped at the age of 70 and the 10th year of his episcopal ordination. It is recalled that before his death he repeated many times: "The bolsheviks destroyed my body, but they did not destroy my spirit."

He was buried on July 5 at All Saints Cemetery near Winnipeg.

Almost thirty years later, a beatification process was initiated for Bishop Vasyl Velychkovsky "in view of the testimony of the righteous life of Vasyl Velychkovsky of blessed memory, in particular, his endurance, courage and loyalty to the Church of Christ, shown during the persecution for his faith, on the occasion of the 2000 Jubilee Year." On March 2, 2001, the process was completed at the diocesan level and the case was transferred to the Apostolic See. On April 6, 2001, the Theological Commission confirmed the authenticity of the martyrdom of Vasyl Velychkovsky, on April 23 the fact of martyrdom was confirmed by the assembly of cardinals, and on April 24, 2001, His Holiness Pope John Paul II signed a decree on the beatification of Bishop Vasyl Velychkovsky as a blessed martyr for the faith of Christ.

During the Hierarchical Divine Liturgy on June 27, 2001, in Lviv, the Holy Father John Paul II proclaimed Vasyl Velychkovsky blessed. After the exhumation of the body of the honored bishop, it turned out that it had completely retained its shape. The imperishable relics of the blessed man were placed in a stainless steel sarcophagus and on August 22, 2002, were solemnly transferred to the Redemptorist Church of St. Joseph in Winnipeg.

SCHEDULE OF SERVICES FOR THE WEEK July 1-7

07/02	Tuesday	– 10.00 AM – Divine Liturgy. The Placing of the Robe of our Most Holy Lady and Mother of God at Blachernae
07/03	Wednesday	– 10.00 AM – Divine Liturgy.
07/07	SUNDAY	– 09.30 AM – Divine Liturgy.

BIRTHDAY GREETINGS: Alina Sofia Trusz (6)

Happy Birthday!

DONATIONS: 06.23: \$510

Thank you for your support!